

Засновник –
Верховна Рада України

Головний редактор
Світлана ПИСАРЕНКО

Редакційна колегія:

Віктор КОРНІЮК, Валентин БУШАНСЬКИЙ,
Лариса СЕВЕРЕНЧУК, Юрій АРТЕМЕНКО,
Олександр БАНДУРКА, Іван БОКИЙ,
Степан ГАВРИШ, Віктор ГРАБ,
Юлій ЮСФЕ, Віктор КИРИЛЛОВ,
Олександр КОПИЛЕНКО, Анатолій МАТВІЄН-
КО, Павло МАТВІЄНКО, Анатолій МАЦЮК,
Микола МЕЛЬНИК, Борис ОЛІНИК,
Сергій ПРАВДЕНКО, Анатолій СЕЛІВАНОВ,
Лесь (Леонід) ТАНЮК, Віктор ТАРАН (Терен)

Головний редактор
Світлана ПИСАРЕНКО – 235-81-55

Прймальня – 235-79-58

Заступник головного редактора – завідувач
відділу з висвітлення питань місцевого
самоврядування та регіональної політики
Віктор КОРНІЮК – 272-46-30

Заступник головного редактора –

завідувач відділу з висвітлення питань

парламентської діяльності

Валентин БУШАНСЬКИЙ – 235-79-52,

Микола БіЛОКОПИТОВ – 234-67-78,

Олексій СИЩУК 235-79-55,

Юлія ЦИРФА – 234-67-78

Відповідальний секретар

Лариса СЕВЕРЕНЧУК – 235-79-53

Головний бухгалтер Ірина КИСІЛЬ – 235-79-58

Відділ соціально-економічної політики

та правового забезпечення:

Юрій ПОТАШНИЙ – 235-81-56,

Світлана ФІЛОНЕНКО – 234-67-78

Відділ гуманітарної політики:

Завідувач Ольга КЛЕЙМЕНОВА – 235-79-55,

Людія ПУЗИКОВА, Лариса МАРЧУК,

Євген ТИЩУК

Літературні редактори: Олена ЧОПОВСЬКА,

Валентина НЕСЛУЖЕНКО – 235-79-60,

Наталка СЕМІВОЛОС – 235-79-53

Реклама та передплата:

Віра ПРАВИНА – 272-46-23

Дизайн – Ольга ПРОКОПЧУК – 235-81-56

Верстка – Наталя КОВАЛЕНКО – 235-81-56,

Наталія РЕПЕЦЬКА – 235-79-60

Підтримка сайту –

Євген СИНЕЛЬНИКОВ – 235-79-60,

Олексій ЛОЗИНСЬКИЙ, Діана ТОКОВЕНКО

04053, Київ-53,

пров. Несторівський, 4

E-mail: mail@viche.info

E-mail: viche@rada.gov.ua

www.viche.info

Підготовку та випуск у світ журналу «Віче»
за дорученням засновника здійснює редакція.
© Віче, 2010.

Свідчення про державну реєстрацію друкованого
засобу масової інформації КВ № 570 від 05.04.1994.
Редакція не завжди поділяє позицію авторів.
І залишає за собою право на редагування,
опублікування наданих авторами творів та сплату
авторського гонорару. Рукописи не рецензуються
і не повертаються.

При передруку посилання на «Віче» обов'язкове.
Відповідальність за зміст і достовірність
рекламних оголошень несуть рекламодавці.

R – матеріали, які друкуються на правах реклами

Підписано до друку 30.04.2010.

Формат 60x84/8.

Папір крейдований.

Друк офсетний.

Ум. друк. арк. 9,3.

Зам. № 236. Тираж 3600 прим.

Ціна договірна.

Набрано і зверстано на комп'ютерному

комплексі редакції журналу «Віче».

Надруковано з готового оригінал-макета

у ТОВ «Інтертехнологія Принт»

03680, м. Київ, вул. Сім'ї Сосніних, 3

Свідчення про державну реєстрацію

№ 250290 від 10.06.2009 р.

Журнал «Віче» читають у Верховній Раді та її
комітетах, адміністрації Президента України, Ка-
бінеті Міністрів України, Держкомінформі. Він
також надходить до бібліотек Конгресу США та
Ради Європи, до Книжкової палати України,
Національної бібліотеки України імені В. І. Вер-
надського, Національної парламентської, Держ-
жавної науково-технічної, Державної бібліо-
теки для юнацтва, Державної науково-педаго-
гічної, Центральної імені М. Островського.

Передплатний індекс – 74254.

Справді, Боженко має дивовижний хист бачити й відчувати цей прекрасний світ

Такі слова про свого друга написав
Георгій Петров у книзі відгуків однієї
з виставок... І це свята правда!

Олена ПЛАКСИНА

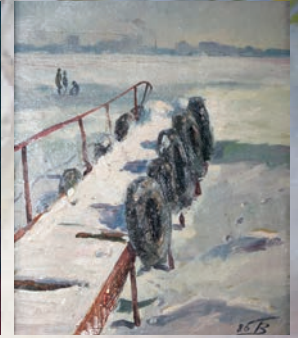
Його роботи прикрашають багато
вітчизняних музеїв, зберігаються у
приватних колекціях за кордоном.
Художник постійно бере участь у
різноманітних виставках, які прова-
дяться на теренах України. У кни-
гах відгуків на ці експозиції можна
прочитати щирі слова вдячності
майстрові від багатьох людей. Але,
мабуть, найбільш виразно та прони-
жливо написав Георгій Петров, один
із найстарших художників України,
колега і друг В. Боженка: «У пор-
третах вражає справжня пронизлива
майстерність і знання світу й людей.
Натюрморти приваблюють цікавими
рішеннями, грою світла й кольору,
а в пейзажах завжди присутній
ліричний настрій, хвилююча краса
рідного краю, з деревами, водою й
небом, що відображаються одне в
одному. Справді, Боженко має диво-
вижний хист бачити й відчувати цей
прекрасний світ». І далі метр при-
пустився незначної тавтології: «Тож
хочеться побажати художнику ще
довго радувати людей своїми чудо-
вими життєрадісними роботами».

От у цьому й увесь смисл:
твори Василя Боженка справді
життєствердні, навіть якщо пейзаж
– це звичайний швартовий пірс на
Дніпрі. Могутня ріка міцно прив'язала
Василя Боженка до себе ще змалку.
Не відпускає й досі: мешкає Василь
Артемович у Бериславському районі
на Херсонщині, де й народився 7
лютого 1936 року.

Страшного 1937 року родина
Боженків залишилася без батька, й
мати майбутнього художника сама
виховувала трьох синів, старшому з
котрих Петрові на той час було
14 років, а наймолодшому Василеві
– лише рочок. Та самовідданість,
педагогічна освіта й хист матері до-
помогли їй у тяжкі часи виростити

синів, прищепити їм любов до мис-
тецтва, книги та краси. Старший
брат Петро був надзвичайно тала-
новитим. Іще підлітком він створив
у селі драматичний гурток,
де ставили спектаклі, зокрема й
«Сватання на Гончарівці» Г. Квітки-
Основ'яненка. Вистави відбувалися
в сільському клубі, куди сходилося
все село. А репетирували вдома
у Боженків, де маленький Василь
жадібно всотував українські пісні
та гумор, але особливо його за-
хоплювала таїна малювання, коли
Петро створював декорації. Фарб
не було. Їх хлопець готував із різних
трав'яних відварів. Талановитий
юнак міг досягти багато. Наприкінці
1930-х він влаштувався працювати у
Запорізький музично-драматичний
театр ім. В. Магара. Та війна обір-
вала молоде життя: 1943 року Петро
Боженко загинув на фронті. Але
пам'ять про брата в селі жила ще
довго. Зазвичай на свята вчителі
зверталися до Боженка-молодшого
по допомогу – намалювати якийсь
транспарант чи плакат. Хлопець на-
магався уникнути цієї роботи, мов-
ляв, не вміє. Педагоги, однак, ди-
вувалися: «Як не вмієш?! Твій брат
малював і ти зможеш». Так і почав
Василь малювати, аби не згнєбити
пам'ять про брата.

Справжніх художників у селі не
було, й багатьох секретів та основ
живопису Василь не знав. Своїх
перших учителів він зустрів 1953
року на будівництві Каховської ГЕС,
куди після школи подався за ком-
сомольською путівкою. Художники
й фахівці з Академії архітектури
України проектували в Каховці
літній театр, палац культури та пра-
цювали над декоративним оздо-
бленням житлових будинків. Тому
сімнадцятирічний Василь Боженко

міг зустріти у Новій Каховці Григорія Довженка, Бориса Мазіна, Василя Піаніду й інших митців. Із Альбіном Гавдзинським, випускником Одеського художнього училища ім. М. Грекова, Василеві пощастило зазнайомитися ближче. Альбін Гавдзинський пізніше стане почесним громадянином Нової Каховки, заслуженим, а потім народним художником України. Усі свої роботи цього періоду (1951–1960 рр.) він подарує Каховській картинній галереї, яку 2003 року назвуть

Після армії, 1963 року, Боженко вступить до Дніпропетровського художнього училища. Його викладачами стануть випускник Ленінградського інституту живопису, скульптури та архітектури Борис Шутуров, заслужений діяч мистецтв України, учень видатного українського художника Карпа Трохименка Георгій Чернявський. В училищі також викладав майбутній народний художник України Михайло Кокін. Одне слово, не бракувало ані наставників, ані творчого середовища. На другому поверсі старого будинку, де розташовувалося училище, було влаштовано музей, який пишався колекцією творів відомих художників. Саме тут часто проводилися заняття і студенти мали чудову нагоду докладно знайомитися з роботами й технікою давніх майстрів. Однак через недбалість охорони музей згорів, а училище перевели в інше приміщення.

«Лісяча шапка», портрет дружини та «смачні» натюрморти.

Майстер не зупиняється на досягнутому й 1973 року вступає до Одеського педагогічного інституту ім. К. Ушинського, одного з найстаріших навчальних закладів України, заснованого 1817 року імператором Олександром. Сьогодні це – Південноукраїнський державний педагогічний університет, у складі якого працює інститут мистецтв. А в 1970-ті Василь Артемович навчається на художньо-графічному факультеті у Петра Афанасійовича Злочевського – народного художника України, професора живопису, головного художника Одеського театру опери та балету.

Дипломною роботою Боженка стає жанрова картина «Лучниці», що зображує спортсменок під час змагань. Ця робота виставлялася на московській виставці дипломних робіт. Перед художником відкриваються нові можливості. Однак він залишається в Бериславі. Дніпровські береги надихають митця на створення нової серії робіт (цього разу майстра привабила рибальська тематика): «Готують снасті», «На промисел», «Мрійники», «Родина рибалки». Пише Василь Артемович і серію натюрмортів: «Жоржини», «Бузок», «Овочі», «Польові квіти» та ін. Ці картини виставлялися на його персональних виставках в Бериславі, Новій Каховці, Херсоні.

1981 року В. Боженко стає лауреатом першого всесоюзного фестивалю народної творчості в Москві, а 1996-го телебачення України знімає фільм про нього «Спасибі, майстре». Ці слова ми кажемо йому й нині.

ім'ям славного митця. У п'ятдесяті молодий художник був кореспондентом однієї з центральних газет і часто робив замальовки на будівельному об'єкті, де працював Боженко. Користуючись нагодою, Василь спілкувався з Гавдзинським, спостерігав за його роботою, замальовками з природи, олійним живописом. Творче середовище, в яке потрапив юнак у Каховці, справило вирішальний вплив на його долю. Він відчув, що його покликання – мистецтво.

За свою дипломну роботу – картину «Пастухи на Кавказі слухають репортаж футбольного матчу» (1968 р.) – В. Боженко отримав «відмінно» та диплом професійного художника. Після закінчення училища Василь Артемович повертається до рідного краю, влаштовується в Бериславське педагогічне училище викладачем малювання. У цей період пише картини «Поштарка», «Завірюха», створює цикл робіт «Краєвиди Берислава», «Останні фортеці Кизм-Карман», «Ранок», «Тихі плеса», «Вечоріє» та ін. З'являються й жанрові роботи